

NHÀ THUYẾT-GIÁO

Ecclesiastes

Mục-dịch: Để giúp cho các thế-hệ tương-lai tránh sự cay-đắng phải tự sức học qua kinh-nghiệm rằng cuộc đời là vô nghĩa khi sống xa Đức Chúa TRỜI

Người viết: Sa-lô-môn

Viết cho: Thân-dân của Sa-lô-môn và mọi người khác

Ngày viết: Khoảng 935 TC (Trước Christ giáng-sinh), gần cuối đời Sa-lô-môn

Bối-cảnh: Sa-lô-môn nhìn lại cuộc đời của mình, phần lớn là sống xa Đức Chúa TRỜI

Câu gốc: "Kết-luận là, khi tất cả đều đã được nghe: hãy kính-sợ Đức Chúa TRỜI và hãy giữ các điều-răn của Ngài, vì đó áp-dụng cho mọi người." (12.13)

Ý chính: Trống-rỗng, vô-dụng, rỗng-toét, không có gì cả, ... những tư-ngữ vang lên sự thất-vọng và trạng-thái vô-mộng. Vậy mà đây là kinh-nghiệm ở đời của nhiều người. Nếm được các sự vật ngon-ngọt—tài-sản, kinh-nghiệm, quyền-lực, và các thú vui—họ thấy không có cái gì trong đó cả. Cuộc đời thật trống rỗng, vô-nghĩa, ... , rồi họ chán-chường.

Hơn 3 ngàn năm trước đây, Sa-lô-môn đã nói về tình-trạng khổ xứ của loài người; nhưng sự hiểu thấu sâu-sắc và những ứng-dụng thông-điệp của người có liên-hệ với thế-kỷ này của chúng ta. Sách Nhà Thuyết-giáo, bài giảng đạo của Sa-lô-môn, là sự phân-tích các kinh-nghiệm ở đời và là một bài tiểu-luận quan-trọng về ý-nghĩa của một đời người. Trong quyển sách uyên-thâm này, Sa-lô-môn đưa chúng ta du-hành trong tâm-trí qua suốt cuộc đời của người, và người giải-thích mọi sự người đã thử, đã nếm như thế nào. Tất cả đều là "phù-phiếm"—vô ích, vô nghĩa-lý, vu-vơ, ngu-dại, và trống rỗng—một sự rèn-luyện trong sự vô-dụng. Và xin nhớ rằng các lời này ra từ miệng của một người "đã có tất cả"—thông-minh vô cùng, có đầy uy-quyền, và giàu-sang. Sau khi viết hết tiểu-sử của mình, Sa-lô-môn đưa ra kết-luận hoan-hỉ vì chiến-thắng: "...hãy kính-sợ Đức Chúa TRỜI và hãy giữ các điều-răn của Ngài, vì đó áp-dụng cho mọi người. Vì Đức Chúa TRỜI sẽ đem mọi hành-động đến sự phán-xét, mọi sự được giấu kín, hoặc tốt hoặc xấu" (12.13 – 12.14).

Khi Sa-lô-môn trở thành vua, người xin Đức Chúa TRỜI ban cho sự khôn-ngoan (2 Sử Ký 1.7-1.12) và người trở thành người khôn-ngoan trên thế-giới (1 Các Vua 4.29-4.34). Người học-hỏi, dạy-dỗ, phán-xét, và viết sách. Các vì vua và những người lãnh-đạo từ các quốc-gia khác đến Giê-ru-sa-lem để học-hỏi từ người. Nhưng với tất cả sự sáng-suốt thực-tiễn của người về việc ở đời, Sa-lô-môn vẫn thất-bại trong việc thực-hành theo lời khuyên của chính mình, và cuộc đời ông bắt đầu xuống dốc. Vào cuối đời, ông nhìn lại với một thái-độ khiêm-nhường và hối-cải. Ông đánh-giá và hình-thành ý-niệm về thế-gian như ông đã kinh-nghiệm nó, rồi ghi lại với một hy-vọng để giúp độc-giả mình tránh sự cay-đắng phải học được qua kinh-nghiệm cá-nhân rằng mọi sự xa cách Đức Chúa TRỜI là trống-rỗng và vô ý-nghĩa.

Mặc dầu giọng văn của Nhà Thuyết-giáo tiêu-cực và bi-quan, chúng ta không nên quyết-định rằng chỉ có một chương là đáng đọc và chương cuối cùng có phần kết-luận của ông là phân áp-dụng. Thật sự, toàn-thể quyển sách đầy những sự khôn-ngoan thực-tiễn (cách thức để hoàn-thành các sự việc trong thế-gian và tránh được khó-khăn) và sự khôn-ngoan thuộc-linh (cách thức để tìm được và hiểu được các giá-trị đời đời). Sa-lô-môn đã có đường-lối rất chân-thật cho cuộc đời. Tất cả các ghi-chú của ông liên quan đến tính hư-không của cuộc đời được ghi lại vì một mục-dịch: dẫn người ta tìm được hạnh-phúc thật trong một mình Đức Chúa TRỜI. Ông không có hủy-diệt mọi hy-vọng, nhưng để hướng hy-vọng chúng ta về một mình Đức Chúa TRỜI, là Đáng thật sự có thể thỏa-nguyên chúng. Sa-lô-môn xác-nhận giá-trị của tri-thức, mối liên-hệ, việc làm, và sự vui-thú; nhưng chỉ trong chỗ riêng của chúng. Tất cả các sự việc tạm-thời trong cuộc sống phải được nhìn thấy trong sự sáng đời đời.

Đọc Nhà Thuyết-giáo, xin quý vị học về cách sống ở đời. Xin quý vị nghe các lời cảnh-cáo cứng-rắn và các lời tiên-đoán tàn-khốc, rồi tự phó mình cho việc tôn vinh Đáng Tạo-hóa của mình ngay bây giờ (12.1).

Ghi-chú: Chúng tôi dịch tựa của sách này là "Nhà Thuyết-giáo" từ "ko-heh'-leth" (קוהלת), là tựa của cuốn sách này trong nguyên-ngữ Hê-bo-ro.

Nhà thuyết giáo 1.1-2.1

1. Kinh-nghiệm cá-nhân của Sa-lô-môn (1.1-2.26)

Mọi sự đều hư-không (1.1-1.11)

1 Những lời của nhà Thuyết-giáo, con trai của Đa-vít, vua tại Giê-ru-sa-lem.
2 "Đại hư không," nhà Thuyết-giáo nói, "Đại hư không! Tất cả đều hư-không."
3 Loài người được ích-lợi gì trong mọi việc làm của nó Mà nó làm được dưới mặt trời?
4 Thế-hệ này qua rồi thế-hệ nọ đến, Nhưng trái đất vẫn đứng mãi mãi.
5 Cũng thế, mặt trời mọc và mặt trời lặn; Và hôn-hển về lại chỗ của nó, nó lại mọc ở đó.
6 Thổi hướng về phương nam, Đoạn trở về phương bắc, Gió tiếp-tục đổi chiều hoài; Và trên đường vòng của nó, gió trở lại.
7 Mọi con sông đều đi vào trong biển, Vậy mà biển không hề đầy. Đến cái chỗ mà những con sông đi, Ở đó chúng lại đi.
8 Mọi vật đều làm cho mệt-mỏi; Loài người không có thể nói ra được. Con mắt không hề chán nhìn, Lỗ tai cũng chẳng hề nhàm nghe.
9 Điều gì đã có lâu nay là điều sẽ có. Và điều gì đã được làm xong rồi là điều sẽ được làm xong. Vì vậy, chẳng có một điều gì là mới ở dưới mặt trời.
10 Có một cái gì mà người ta có thể nói: "Hãy xem, cái này là điều mới?" Nó thật đã hiện hữu cả nhiều niên kỷ Trước chúng ta.
11 Chẳng có kỷ ức gì về các sự vật đầu tiên; Và các sự vật sau này mà sẽ xảy ra cũng vậy, Sẽ chẳng có kỷ ức gì cho chúng cả Ở giữa vòng những kẻ sẽ đến về sau.

Khôn-ngoaan là hư-không (1.12-1.18)

12 Ta, nhà Thuyết-giáo, lâu nay là vua trên Y-sơ-ra-ên tại Giê-ru-sa-lem. **13** Và ta đã đặt lòng ta tìm-kiếm và thăm dò bằng sự khôn-ngoaan về mọi điều đã được làm lâu nay dưới bầu trời. Đó là một công tác đau-đớn mà Đức Chúa TRỜI đã ban cho những con trai của loài người để bị khổ sở.
14 Ta đã xem thấy tất cả các việc được làm dưới mặt trời, và kia, tất cả đều là hư-không và là đuổi theo gió. **15** Vật gì cong-queo thì không thể làm thẳng lại được, và vật gì thiếu thì không thể đếm được. **16** Ta đã nói với tâm ta, rằng: "Kia, ta đã khuyếch trương và đã gia tăng khôn-ngoaan hơn mọi người đã cai trị Giê-ru-sa-lem trước ta; và tâm ta đã trải nghiệm khôn-ngoaan và kiến-thức dòi-dào."
17 Và ta đã đặt tâm ta để biết sự khôn-ngoaan và để biết sự diên-rò và ngu-dốt; ta đã nhận ra rằng điều này cũng là đuổi theo gió. **18** Bởi vì khôn-ngoaan bao nhiêu thì sầu-khổ bấy nhiêu, và gia tăng kiến-thức thì gia tăng đau-đớn.

Khoái lạc và tài-sản là hư không (2.1-2.11)

2 **1** Ta đã nói trong lòng: "Nay hãy đến, ta sẽ thử người bằng khoái lạc. Vì thế hãy vui hưởng đi." Và kia, điều đó cũng là hư không.

Ecclesiastes 1.1-2.1

1. So-lo-mon's personal experience (1.1-2.26)

Everything is futile (1.1-1.11)

1 **1** The words of the Preacher, the son of Daw-veed', king in Jerusalem.
2 "Vanity of vanities," says the Preacher, "Vanity of vanities! All is vanity."
3 What advantage does man have in all his work Which he does under the sun?
4 A generation goes and a generation comes, But the earth stands forever.
5 Also, the sun rises and the sun sets; And panting to its place it rises there again.
6 Going toward the south, Then turning toward the north, The wind continues turning along; And on its circular courses the wind returns.
7 All the rivers go into the sea, Yet the sea is not full. To the place where the rivers go, There they go again.
8 All things are wearisome; Man is not able to tell it. The eye is not satisfied with seeing, Nor is the ear filled with hearing.
9 That which has been is that which will be, And that which has been done is that which will be done. So, there is nothing new under the sun.
10 Is there anything of which one might say, "See this, it is new"? Already it has existed for ages Which were before us.
11 There is no remembrance of first things; And also of the later things which will occur, There will be for them no remembrance Among those who will come later still.

The futile of wisdom (1.12-1.18)

12 I, the Preacher, have been king over Israel in Jerusalem.
13 And I set my heart to seek and explore by wisdom concerning all that has been done under heaven. It is a grievous task which God has given to the sons of men to be afflicted with. **14** I have seen all the works which have been done under the sun, and behold, all is vanity and striving after wind. **15** What is crooked cannot be straightened, and what is lacking cannot be counted. **16** I spoke with my heart, saying, "Behold, I have magnified and increased wisdom more than all who were over Jerusalem before me; and my heart has observed an abundance of wisdom and knowledge." **17** And I set my heart to know wisdom and to know madness and folly; I realized that this also is striving after wind. **18** Because in much wisdom there is much grief, and increasing knowledge results in increasing pain.

The futility of pleasure and possessions (2.1-2.11)

2 **1** I said in my heart, "Come now, I will test you with pleasure. So enjoy yourself." And behold, it too was futility.

Ecclesiastes 2.2-2.21

2I said of laughter, "It is madness," and of pleasure, "What does it accomplish?" 3I explored with my heart how to stimulate my body with wine while my heart was guiding me wisely, and how to take hold of folly, until I could see what good there is for the sons of men which they do under heaven the days of their lives. 4I enlarged my works: I built houses for myself, I planted vineyards for myself; 5I made gardens and parks for myself, and I planted in them all kinds of fruit trees; 6I made ponds of water for myself from which to irrigate a forest of growing trees. 7I bought male and female slaves, and I had homeborn slaves. Also I possessed flocks and herds larger than all who preceded me in Jerusalem. 8Also, I collected for myself silver and gold, and the treasure of kings and provinces. I provided for myself male and female singers and the pleasures of men—many concubines. 9Then I became great and increased more than all who preceded me in Jerusalem. My wisdom also stood by me. 10And all that my eyes desired I did not refuse them. I did not withhold my heart from any pleasure, for my heart was pleased because of all my labor and this was my reward for all my labor. 11Thus I considered all my activities which my hands had done and the labor which I had exerted, and behold all was vanity and striving after wind and there was no profit under the sun.

Wisdom excels folly (2.12-2.17)

12So I turned to consider wisdom, madness and folly, for what *will* the man *do* who will come after the king except what has already been done? 13And I saw that wisdom excels folly as light excels darkness. 14The wise man's eyes are in his head, but the fool walks in darkness. And yet I know that one fate befalls them both. 15Then I said in my heart, "As is the fate of the fool, it will also befall me. Why then have I been extremely wise?" So I spoke in heart, "This too is vanity." 16For there is no forever remembrance of the wise man as with the fool, inasmuch as in the coming days all will be forgotten. And how the wise man and the fool alike die! 17So I hated life, for the work which had been done under the sun was evil to me; because everything is futility and striving after wind.

The futility of labor (2.18-2.23)

18Thus I hated all the fruit of my labor for which I had labored under the sun, for I must leave it to the man who will come after me. 19And who knows whether he will be a wise man or a fool? Yet he will have control over all the fruit of my labor for which I have labored by acting wisely under the sun. This too is vanity. 20Therefore I completely despaired of all the fruit of my labor for which I had labored under the sun. 21When there is a man who has labored with wisdom, knowledge and skill, then he gives his legacy to one who has not labored with them. This too is vanity and a great evil.

Nhà thuyết giáo 2.2-2.21

2Ta nói về tiếng cười: "Nó là điên-rồ," và về khoái lạc: "Nó hoàn-thành được gì?" 3Ta thăm dò với tâm ta *làm thế nào* để kích-thích thể-xác ta bằng rượu nho trong khi tâm ta đang hướng-dẫn ta một cách khôn-ngoan, và *làm thế nào* để kèm giữ sự ngu-dại, cho đến khi ta có thể thấy có điều tốt gì cho những con trai loài người mà họ làm dưới trời trong các ngày của đời họ. 4Ta nói rộng công việc của ta ra: ta xây các nhà cho ta, ta trồng các vườn nho cho ta; 5ta trồng các vườn và xây các công-viên cho ta, rồi ta trồng trong chúng mọi loại cây ăn trái; 6ta đào các hồ nước cho ta để dùng tưới rừng có cây-cối đang mọc. 7Ta mua các nam và nữ nô-lệ, và ta lại có các nô-lệ sinh ra trong nhà ta. Ta cũng có các bầy chiên và bầy bò nhiều hơn mọi người đi trước ta tại Giê-ru-sa-lem. 8Ta cũng thu gom cho ta bạc và vàng, và châu-báu của các vua và các tinh. Ta đem về cho ta các nam và nữ ca-sĩ và các loại khoái lạc của đàn-ông—nhiều hầu-thiếp. 9Rồi ta trở nên vĩ đại và tăng thêm nhiều hơn mọi người đi trước ta tại Giê-ru-sa-lem. Sự khôn-ngoan của ta cũng đứng bên ta. 10Và mọi điều mà đôi mắt ta ham muốn, ta đã chẳng từ-khước chúng. Ta cũng chẳng từ-khước tâm ta bất cứ khoái lạc nào, vì tâm ta được hài lòng bởi cố mọi lao nhọc của ta và điều này là phần-thưởng của ta cho mọi lao nhọc của ta. 11Như vậy ta xem xét mọi hoạt-động của ta mà bàn tay ta đã làm và lao-khô mà ta đã đổ ra, và kia tất cả đều là hư-không và đuổi theo gió và chẳng có một ích-lợi gì dưới mặt trời.

Sự khôn-ngoan trội hơn sự ngu-dại (2.12-2.17)

12Vì vậy ta trở lại đặng xem-xét sự khôn-ngoan, sự điên-rồ, và sự ngu-dại, vì người đến sau nhà vua sẽ làm được điều gì *ngoại trừ* điều đã được làm xong rồi? 13Ta đã thấy sự khôn-ngoan trội hơn sự ngu-dại như ánh-sáng trội hơn tối-tăm. 14Cặp mắt của người khôn-ngoan ở trong đầu hẳn, nhưng kẻ ngu-dại bước đi trong sự tối-tăm. Dầu vậy ta biết rằng cả hai có cùng một số-phận. 15Đoạn ta nói trong tâm ta: "Như số-phận của kẻ ngu-dại, nó cũng sẽ xảy đến cho ta. Thế thì tại sao lâu nay ta vô-cùng khôn-ngoan?" Thế là ta đã nói trong tâm: "Điều này cũng là hư-không." 16Vì chẳng có kỷ ức mãi nào về người khôn-ngoan cũng như kẻ ngu-dại, vì trong các ngày tới tất cả đều bị lãng-quên. Và người khôn-ngoan và kẻ ngu-dại đều chết cách giống nhau! 17Vì vậy ta ghét đời sống, vì công-việc đã được làm dưới mặt trời là xấu-xa đối với ta; bởi vì mọi sự là hư-không và đuổi theo gió.

Lao-nhọc là hư-không (2.18-2.23)

18Như vậy ta ghét mọi kết-quả lao-động của ta, mà ta đã làm ở dưới mặt trời, vì ta phải để nó lại cho người sẽ đến sau ta. 19Và ai biết hẳn sẽ là một người khôn-ngoan hay ngu-dại? Dầu vậy, hẳn sẽ có quyền trên tất cả thành-quả công-lao của ta mà vì nó ta đã lao nhọc bằng cách hành-động khôn-ngoan dưới mặt trời. Đó cũng là hư-không. 20Bởi thế ta hoàn-toàn thất-vọng về mọi thành-quả của công-lao ta, vì nó ta đã lao-khô dưới mặt trời. 21Khi có một người đã lao-động với sự khôn-ngoan, kiến-thức, và tài-nghệ, rồi người lại trao di-sản của mình cho kẻ chẳng hề cực nhọc làm ra chúng. Điều này cũng là hư-không và một sự xấu-xa vô cùng.

Nhà thuyết giáo 2.22-3.17

22 Vì một người được gì trong mọi sự lao-động của mình và trong sự cố-sức của tâm mình, mà vì chúng người lao-khổ dưới mặt trời? 23 Bởi vì trong tất cả các ngày của người, công việc của người thì nhiều đau-đớn và đau-thương; cả trong đêm tâm người cũng chẳng nghỉ. Điều này cũng là hư-không.

Khoái lạc là từ bàn tay của Đức Chúa TRỜI (2.24-2.26)

24 Chẳng có gì tốt cho một người hơn là ăn, uống, và khiến cho hồn hân thấy điều tốt trong sự lao-động của hân. Điều này, ta cũng đã từng thấy, ấy là từ tay Đức Chúa TRỜI. 25 Vì ai có thể ăn và ai có thể vui-hưởng mà không có Ngài? 26 Vì cho kẻ tốt trong mắt Ngài, Ngài đã ban sự khôn-ngoa, kiến-thức, và vui-vẻ, trong khi cho kẻ phạm-tội, Ngài ban công việc gom và thâu ngõ hầu kẻ ấy có thể cho kẻ tốt trong cái nhìn Đức Chúa TRỜI. Điều này cũng là hư-không và đuổi theo gió.

2. Các điều quan-sát tổng-quát của Sa-lô-môn (3.1-5.20)

Đúng kỳ cho mọi sự (3.1-3.10)

3 1 Có một thời đã được định cho mọi sự việc. Và có một thời cho mọi biến-cổ dưới trời—

2 Có lúc để sinh-đẻ, và có lúc để chết;

Có lúc để trồng, và có lúc để nhổ cây đã trồng.

3 Có lúc để giết, và có lúc để chữa lành;

Có lúc để phá xuống, và có lúc để xây lên.

4 Có lúc để khóc, và có lúc để cười;

Có lúc để than-khóc, và có lúc để nhảy múa.

5 Có lúc để ném đá, và có lúc để gom đá;

Có lúc để ôm-ấp, và có lúc để tránh việc ôm-ấp.

6 Có lúc để tìm-kiếm, và có lúc chịu kẻ như mất rồi;

Có lúc để giữ-lấy, và có lúc để ném bỏ.

7 Có lúc để xé rách, và có lúc để khâu lại với nhau;

Có lúc để im, và có lúc để nói.

8 Có lúc để yêu, và có lúc để ghét;

Có lúc cho chiến-tranh, và có lúc cho hòa-bình.

9 Lao nhọc công việc đó đem lại ích-lợi gì cho kẻ làm nó?

10 Lâu nay ta đã thấy công-việc mà Đức Chúa TRỜI đã giao cho những con trai loài người để bận-rộn.

Đức Chúa Trời đặt sự đời-đời trong tâm của loài người (3.11-3.22)

11 Ngài đã làm mọi sự tốt-đẹp trong thời của nó. Ngài cũng đã đặt sự đời đời trong tâm họ, tuy nhiên loài người sẽ chẳng tìm ra được công việc mà Đức Chúa Trời đã làm xong từ ban đầu cả cho đến cuối cùng.

12 Ta biết rằng chẳng có gì tốt cho họ hơn là vui-mừng và làm lành trong đời sống của họ; 13 hơn nữa, mọi người mà ăn và uống thấy điều tốt lành trong mọi cực nhọc của mình—ấy là món quà của Đức Chúa TRỜI. 14 Ta biết rằng mọi việc Đức Chúa TRỜI làm sẽ còn lại mãi mãi; chẳng có gì để thêm vào nó, cũng chẳng có gì để bớt nó đi, vì Đức Chúa TRỜI đã làm như thế để loài người phải kinh-sợ Ngài. 15 Cái hiện có thì lâu nay đã có rồi, và cái sẽ có thì lâu nay đã có rồi, vì Đức Chúa TRỜI tìm-kiếm điều đã qua. 16 Hơn nữa, ta đã thấy dưới mặt trời rằng, trong nơi công-lý có sự độc-ác, và tại chỗ công-chính có sự độc-ác. 17 Ta đã nói trong tâm ta: "Đức Chúa TRỜI sẽ phán-xét cả người công-chính lẫn người độc-ác," vì có thời cho mọi sự và cho mọi việc làm.

Ecclesiastes 2.22-3.17

22 For what does a man get in all his labor and in the striving of his heart with which he labors under the sun? 23 Because all his days his task is painful and grievous; even at night his heart does not rest. This too is vanity.

Pleasure is from the hand of God (2.24-2.26)

24 There is nothing better for a man than to eat and drink and cause his soul to see good in his labor. This also I have seen, that it is from the hand of God. 25 For who can eat and who can have enjoyment without Him? 26 For to a person who is good in His sight He has given wisdom and knowledge and joy, while to the sinner He has given the task of gathering and collecting so that he may give to one who is good in God's sight. This too is vanity and striving after wind.

2. So-lo-mon's general observations (3.1-5.20)

A right time for everything (3.1-3.10)

3 1 There is an appointed time for everything. And there is a time for every event under heaven—

2 A time to give birth, and a time to die;

A time to plant, and a time to uproot what is planted.

3 A time to kill, and a time to heal;

A time to tear down, and a time to build up.

4 A time to weep, and a time to laugh;

A time to mourn, and a time to dance.

5 A time to throw stones, and a time to gather stones;

A time to embrace, and a time to shun embracing.

6 A time to search, and a time to give up as lost;

A time to keep, and a time to throw away.

7 A time to tear apart, and a time to sew together;

A time to be silent, and a time to speak.

8 A time to love, and a time to hate;

A time for war, and a time for peace.

9 What profit is there to the worker from that in which he toils? 10 I have seen the task which God has given the sons of men with which to occupy themselves.

God set eternity in the heart of man (3.11-3.22)

11 He has made everything beautiful in its time. He has also set eternity in their heart, yet so that man will not find out the work which God has done from the beginning even to the end.

12 I know that there is nothing better for them, than to rejoice and to do good in one's lifetime; 13 moreover, that every man who eats and drinks sees good in all his labor—it is the gift of God. 14 I know that everything God does will remain forever; there is nothing to add to it and there is nothing to take from it, for God has so worked that men should fear Him. 15 That which is has been already, and that which will be has already been, for God seeks what has passed by. 16 Furthermore, I have seen under the sun that in the place of justice there is wickedness, and in the place of righteousness there is wickedness. 17 I said in my heart, "God will judge both the righteous man and the wicked man," for a time for every matter and for every deed is there.

Ecclesiastes 3.18-4.15

18I said in my heart concerning the sons of men, "God has surely tested them in order for them to see that they are but beasts." 19For the fate of the sons of men and the fate of beasts, and they have one fate. As one dies so dies the other; indeed, they all have the same breath and there is no advantage for man over beast, for all is vanity. 20All go to the same place. All came from the dust and all return to the dust. 21Who knows that the spirit of man ascends upward and the spirit of the beast descends downward to the earth? 22And I have seen that nothing is better than that man should be happy in his activities, for that is his lot. For who will bring him to see what will occur after him?

The evils of oppression (4.1-4.8)

4¹Then I looked again at all the acts of oppression which were being done under the sun. And behold I saw the tears of the oppressed—they had no one to comfort them; and on the side of their oppressors was power—they had no one to comfort them. 2So I congratulated the dead who are already dead more than the living who are still living. 3But better off than both of them is the one who has never existed, who has never seen the evil activity that is done under the sun.

4And I have seen that every labor and every skill which is done is *the result of* rivalry between a man and his neighbor. This too is vanity and striving after wind. 5The fool folds his hands and consumes his own flesh. 6One hand full of rest is better than two fists full of labor and striving after wind. 7Then I looked again at vanity under the sun. 8There was a certain man without a dependent, having neither a son nor a brother, yet there was no end to all his labor. Indeed, his eyes were not satisfied with riches *and he never asked*, "And for whom am I laboring and depriving myself of pleasure?" This too is vanity and it is a grievous task.

The blessings of companionship (4.9-4.12)

9Two are better than one because they have a good return for their labor. 10For if either of them falls, the one will lift up his companion. But woe to the one who falls when there is not another to lift him up. 11Furthermore, if two lie down together they have warmth, but how can one be warm alone? 12And if one can overpower him who is alone, two can resist him. A cord of three strands is not quickly torn apart.

Success does not last (4.13-4.16)

13A poor, yet wise lad is better than an old and foolish king who no longer knows *how* to receive instruction. 14For he has come out of prison to become king, even though he was born poor in his kingdom. 15I have seen all the living under the sun through to the side of the second lad who stands in his stead.

Nhà thuyết giáo 3.18-4.15

18Ta đã nói trong tâm ta về các con trai loài người: "Đức Chúa TRỜI hẳn đã thử-thách họ để cho họ thấy rằng họ chỉ là những con thú thôi." 19Vì số-phận của những con trai loài người và số-phận của những con thú, chúng có một số-phận. Như loài này chết thì loài kia cũng thế; thật ra, hết thầy chúng đều có cùng một hơi thở và chẳng có một lợi-thể gì cho loài người hơn loài thú, vì tất cả đều là hư-không. 20Tất cả đều đi đến một chỗ. Tất cả đến từ bụi-đất và tất cả đều trở về bụi-đất. 21Ai biết rằng linh của loài người thăng lên còn linh của loài thú sa xuống trái đất? 22Và ta đã thấy chẳng gì tốt hơn là loài người nên hài lòng trong các hoạt-động của mình, vì đó là phần của mình. Vì ai sẽ chỉ cho mình thấy điều gì sẽ xảy ra sau mình?

Các sự xấu-xa của sự áp-bức (4.1-4.8)

4¹Rồi ta xem lại mọi hành-động áp-bức đã được làm ở dưới mặt trời. Và kia, ta thấy nước mắt của kẻ bị áp-bức—họ không có ai để an-ủi họ; và về phía các kẻ áp-bức họ là quyền-lực—họ không có ai để an-ủi họ. 2Vì vậy, ta chúc mừng các kẻ chết mà đã chết rồi hơn các kẻ còn sống mà còn đang sống nhăn. 3Nhưng tốt hơn cả hai là kẻ đã chẳng bao giờ hiện-hữu, kẻ đã chẳng bao giờ thấy hành-động xấu-xa được làm ở dưới mặt trời.

4Và ta đã thấy rằng mọi lao-nhọc và mọi kỹ-xảo được làm là *kết-quả của* sự cạnh-tranh giữa một người với láng-giềng của hắn. Điều này cũng là hư-không và đuổi theo gió. 5Kẻ ngu-dại khoanh tay của hắn, rồi ăn lấy chính thịt của hắn. 6Một bàn tay đầy sự nghi-ngoi⁽¹⁾ thì tốt hơn hai nắm tay đầy sự lao-nhọc và đuổi theo gió. 7Rồi ta xem lại sự hư-không ở dưới mặt trời. 8Có một người nọ không có người phụ thuộc, chẳng có một con trai nào cũng chẳng có một người anh em nào, dầu vậy mọi sự lao-nhọc của hắn cũng chẳng chấm dứt. Thật ra, đôi mắt của hắn không hề chán của-cải và *chẳng bao giờ hỏi*: "Và ta đang lao-nhọc vì ai và đang tự tước-đoạt sự khoái lạc? Điều này cũng là hư-không và đó là một công-việc khổ đau.

Phước hạnh của tình bằng-hữu (4.9-4.12)

9Hai tốt hơn một bởi vì họ có lợi cho sự lao-nhọc của họ. 10Vì nếu người này ngã, thì người kia sẽ đỡ bạn mình lên. Nhưng khôn thay cho kẻ ngã khi không có ai khác để đỡ mình lên. 11Hơn nữa, nếu hai người nằm xuống với nhau, thì họ được ấm, nhưng làm thế nào một người được ấm *một mình*? 12Và nếu có người áp-đảo kẻ ở một mình, thì hai người có thể kháng-cự nó. Một sợi dây *đánh ba tao* không bị đứt một cách nhanh chóng⁽²⁾.

Thành-công không lâu dài (4.13-4.16)

13Một thằng nhỏ nghèo mà khôn-ngoa thì tốt hơn một ông vua già và đại-dột, là kẻ chẳng còn biết *làm sao* để nhận sự chỉ-dạy. 14Vì người đã ra khỏi nhà giam để thành vua, dầu người bị sanh ra nghèo trong vương-quốc của người. 15Ta đã thấy mọi *kẻ* sống dưới mặt trời, nhóm thành đám đông bên chàng trai trẻ thứ hai để thay-thế vua kia.

¹Hay: *Thà* đầy một lòng bàn tay mà có sự nghi-ngoi, hơn là đầy cả hai nắm tay của sự lao-khố

²Tương đương tiếng Việt: một bó đũa khó bị bẻ hơn một chiếc đũa

Nhà thuyết giáo 4.16-5.18

¹⁶Không có điểm cuối cho tất cả dân đó, cho tất cả những kẻ trước họ, và cả những kẻ sẽ đến sau sẽ chẳng hài lòng với người, vì điều này cũng là hư-không và đuổi theo gió.

Tôn-kính Đức Chúa TRỜI (5.1-5.9)

5 ¹Hãy gìn-giữ các bước của người đi khi người vào đền Đức Chúa TRỜI, và thà lại gần để nghe hơn là dâng lễ của những kẻ ngu-ngốc; vì chúng không biết chúng đang làm điều xấu-xa. ²Chớ hấp-tấp với miệng của người hay vội-vã với tâm người để trình lên một vấn-đề trong sự hiện-diện của Đức Chúa TRỜI. Vì Đức Chúa Trời ở trong trời và người ở trên trái đất; do đó, người hãy nói ít. ³Vì chiêm-bao đến vì nhiều việc, còn lắm lời sanh ra giọng của kẻ ngu-dại. ⁴Khi người lập một lời nguyện cùng Đức Chúa TRỜI, chớ chậm-trễ trong việc hoàn thành nó, vì Ngài chẳng thích các kẻ ngu-dại. Hãy hoàn thành lời nguyện của người! ⁵Thà người đừng hứa-nguyện, hơn là người phải hứa-nguyện mà lại không hoàn thành. ⁶Đừng để miệng của người gây cho thân-thể người phạm-tội và chớ nói trong sự hiện-diện của sứ-giã của Đức Chúa TRỜI rằng đó là một sai-lầm. Cớ sao Đức Chúa TRỜI phải giận vì giọng nói của người và hủy-diệt công-việc của các bàn tay người? ⁷Vì trong nhiều giấc-mơ và trong nhiều lời đều có sự hư-không. Đúng hơn, hãy kính-sợ Đức Chúa TRỜI.

⁸Nếu người thấy kẻ nghèo bị áp-bức và công-lý và công-chính bị từ chối trong tỉnh, chớ bàng-hoàng trước cảnh-tượng đó, vì một *quan* cao này coi-chùng một quan cao khác, và có các quan cao hơn coi-chùng họ. ⁹Rất cuộc, một ông vua vun xới ruộng là một lợi thể cho xứ-sở.

Sự đại-dột của sự giàu-có (5.10-5.17)

¹⁰Người tham tiền sẽ không thỏa-mãn với tiền, người ham dư-dã sẽ không thỏa-mãn với lợi-tức. Điều này cũng là hư-không. ¹¹Khi các đồ tốt gia tăng, thì các kẻ tiêu-thụ chúng gia tăng. Thế là ích-lợi gì cho những người chủ của chúng ngoại trừ để nhìn với đôi mắt họ? ¹²Giấc-ngủ của người làm việc là ngon, đầu người ăn ít hay nhiều. Nhưng sự thừa mứa của kẻ giàu không cho phép hắn ngủ.

¹³Có một điều xấu-xa đau-đớn mà ta đã thấy dưới mặt trời: của-cái của kẻ có được tích-trữ để gây hại cho hắn. ¹⁴Khi của-cái đó đã bị mất vì đầu-tư sai và hắn đã *sanh* ra một đứa con trai, thì đã chẳng còn có gì trong tay hắn. ¹⁵Như hắn đã đến từ từ-cung của mẹ hắn trần-truồng, thế là hắn cũng sẽ trở về như hắn đã đến. Hắn sẽ chẳng lấy được gì từ thành-quả của sự lao-động của hắn để hắn cầm được trong tay. ¹⁶Và điều này cũng là một điều xấu-xa đau-đớn—y như một người được sanh ra, người đó sẽ chết như thế. Thế thì ích-lợi cho người làm việc cực-nhọc cho gió là gì? ¹⁷Trọn đời mình, người cũng ăn trong tối-tăm với sự rất bức-minh, bệnh-hoạn, và tức-giận.

Vui-hưởng cuộc đời là quà ban-cho từ Đức Chúa TRỜI (5.18-5.20)

¹⁸Đây là điều ta đã thấy là tốt và thích-hợp: ăn, uống và tự vui-hưởng trong mọi lao-nhọc của một người mà hắn lao khô ở dưới mặt trời trong ít ngày của đời hắn mà Đức Chúa TRỜI đã cho hắn; vì đây là phần-thưởng của hắn.

Ecclesiastes 4.16-5.18

¹⁶There is no end to all the people, to all who were before them, and even the ones who will come later will not be happy with him, for this too is vanity and striving after wind.

Have respect for God (5.1-5.9)

5 ¹Guard your steps as you go to the house of God, and draw near to listen rather than to offer the sacrifice of fools; for they do not know they are doing evil. ²Do not be hasty with your mouth or hurry your heart to bring up a matter in the presence of God. For God is in heaven and you are on the earth; therefore let your words be few. ³For the dream comes through much task, and the voice of a fool through many words. ⁴When you make a vow to God, do not be late in paying it, for He *takes* no delight in fools. Pay what you vow! ⁵It is better that you should not vow than that you should vow and not pay. ⁶Do not let your mouth cause your body to sin and do not say in the presence of the messenger of God that it was a mistake. Why should God be angry on account of your voice and destroy the work of your hands? ⁷For in many dreams and in many words there is vanity. Rather, fear God.

⁸If you see oppression of the poor and denial of justice and righteousness in the province, do not be shocked at the sight, for one high one watches over another high one, and there are higher ones over them. ⁹After all, a king who cultivates the field is an advantage to the land.

The folly of riches (5.10-5.17)

¹⁰He who loves money will not be satisfied with money, nor he who loves abundance *with its* income. This too is vanity. ¹¹When good things increase, those who consume them increase. So what is the advantage to their owners except to see with their eyes? ¹²The sleep of the working man is pleasant, whether he eats little or much. But the satiety of the rich man does not allow him to sleep.

¹³There is a grievous evil *which* I have seen under the sun: riches being hoarded by their owner to his hurt. ¹⁴When those riches were lost through a bad investment and he had fathered a son, then there was nothing in his hand. ¹⁵As he had come naked from his mother's womb, so will he return as he came. He will take nothing from the fruit of his labor that he can carry in his hand. ¹⁶And this also is a grievous evil—exactly as a man is born, thus will he die. So what is the advantage to him who toils for the wind? ¹⁷Throughout his life he also eats in darkness with great vexation, sickness and anger.

To enjoy life is a gift from God (5.18-5.20)

¹⁸Here is what I have seen to be good and fitting: to eat, to drink and enjoy oneself in all one's labor in which he toils under the sun during the few days of his life which God has given him; for this is his reward.

Ecclesiastes 5.19-7.5

¹⁹Furthermore, as for every man to whom God has given riches and wealth, He has also empowered him to eat from them and to receive his reward and rejoice in his labor; this is the gift of God. ²⁰For he will not often remember the days of his life, because God keeps him occupied with the gladness of his heart.

3. So-lo-mon's practical counsel (6.1-8.17)

The futility of life (6.1-6.12)

6 ¹There is an evil which I have seen under the sun and it is prevalent among men—²a man to whom God has given riches and wealth and honor so that his soul lacks nothing of all that he desires, but God has not empowered him to eat from them, for a foreigner eats from them. This is vanity and a severe affliction. ³If a man fathers a hundred *children* and lives many years, however many the days of his years, but his soul is not satisfied with good things, and he does not even have a *proper* burial, then I say, "Better the miscarriage than he, ⁴for it comes in futility and goes into obscurity; and its name is covered in obscurity. ⁵It never sees the sun and it never knows anything; it is better off than he. ⁶Even if the other man lives a thousand years twice and does not enjoy good things—do not all go to one place?" ⁷ All a man's labor is for his mouth and yet the soul is not filled. ⁸For what *advantage* does the wise man have over the fool? What advantage does the poor man have, knowing *how* to walk before the living? ⁹What the eyes see is better than what the soul desires. This too is futility and a striving after wind.

¹⁰Whatever exists has already been named, and it is known what man is; for he cannot dispute with him who is stronger than he is. ¹¹For there are many words which increase futility. What then is the advantage to a man? ¹²For who knows what is good for a man during his lifetime, during the few days of his futile life? He will spend them like a shadow. For who can tell a man what will be after him under the sun?

Wisdom and folly contrasted (7.1-7.29)

7 ¹A good name is better than a good ointment,
And the day of one's death is better than the day of one's birth.
²It is better to go to a house of mourning
Than to go to a house of feasting,
Because that is the end of every man,
And the living takes *it* to his heart.
³Sorrow is better than laughter,
For when a face is sad a heart may be happy.
⁴The heart of the wise is in the house of mourning,
While the heart of fools is in the house of pleasure.
⁵It is better to listen to the rebuke of a wise man
Than for one to listen to the song of fools.

Nhà thuyết giáo 5.19-7.5

¹⁹Hơn nữa, còn về phần mọi người mà Đức Chúa TRỜI đã ban cho của-cải và sự giàu-có, Ngài cũng đã cho phép hẳn hưởng chúng và nhận phần-thưởng của hẳn mà vui-hưởng trong việc lao-động của hẳn; đây là quà của Đức Chúa TRỜI. ²⁰Vì hẳn sẽ chẳng thường nhớ các ngày của đời hẳn, bởi vì Đức Chúa TRỜI làm hẳn chiếm cứ với sự vui-mừng trong tâm của hẳn.

3. Lời khuyên thực-tiện của Sa-lô-môn (6.1-8.17)

Sự vô ích của cuộc đời (6.1-6.12)

6 ¹Có một điều xấu-xa mà ta đã thấy dưới mặt trời và nó thịnh-hành ở giữa vòng loài người—²một người mà Đức Chúa TRỜI đã ban cho của-cải, giàu-sang, và danh-dự đến nỗi hẳn người chẳng thiếu bất cứ một cái gì trong những thứ mà người ao-ước, nhưng Đức Chúa TRỜI đã không cho phép người hưởng chúng, vì có một người lạ hưởng chúng. Đây là hư-không và nhiều đau-khổ. ³Nếu một người làm cha một trăm *đứa con* và sống nhiều năm, dù các năm của người có nhiều ngày, mà hẳn người không thỏa-mãn với các vật tốt, và thậm-chí người không được chôn cất *đúng đắn*, thì ta nói: "Thai bị sảy còn tốt hơn người ấy, ⁴vì nó đến trong sự vô-ích rồi đi vào trong sự mờ mịt, và tên của nó bị vùi-lấp trong mờ mịt. ⁵Nó chẳng bao giờ thấy mặt trời và nó chẳng bao giờ biết bất cứ một cái gì, nó thì tốt hơn người ấy. ⁶Ngay cả nếu người kia sống hai lần một ngàn năm mà chẳng vui-hưởng các vật tốt được—há tất cả chẳng đi đến cùng một chỗ sao?" ⁷Tất cả mọi việc lao-động của một người là cho cái lỗ miệng của hẳn, vậy mà hẳn lại không được đầy. ⁸Vì *ích lợi* gì người khôn-ngoan có hơn kẻ ngu-dại? Ích-lợi gì người nghèo có, khi biết *cách* bước đi trước mặt người sống? ⁹Điều đôi mắt thấy thì tốt hơn điều hẳn ao-ước. Đây cũng là vô-ích và là đuổi theo gió.

¹⁰Bất cứ cái gì hiện-hữu thì đã được đặt tên, và đã biết loài người là gì rồi; vì người không thể tranh-luận với Đấng mạnh hơn mình. ¹¹Vì có nhiều lời thì tăng thêm sự vô-ích. Thế thì điều gì là sự ích-lợi cho loài người? ¹²Vì ai biết được điều gì là tốt cho một người *trong* trọn đời người, trong những ít năm của cuộc đời vô-ích của loài người? Con người sẽ trải qua những ít năm đó như một cái bóng. Vì ai có thể cho một người biết trước cái gì sẽ xảy ra sau người ở dưới mặt trời này?

Khôn-ngoan và đại-dột tương-phân (7.1-7.29)

7 ¹Một tiếng tốt quý hơn dầu-xức tốt,
Và ngày chết tốt hơn ngày sinh của một người.
²Đi đến nhà có tang thì tốt
Hơn là đi đến nhà có yến tiệc,
Bởi vì đó là sự cuối-cùng của mọi người,
Và người sống bèn để *nó* vào tâm *mình*.
³Sâu khổ tốt hơn tiếng cười,
Vì khi mặt buồn thì tâm có thể vui.
⁴Tâm của người khôn thì nằm trong nhà có tang,
Trong khi tâm của các kẻ ngu-dại thì nằm trong nhà có sự khoái lạc.
⁵Nghe lời quở-trách của người khôn-ngoan thì tốt hơn
Nghe bài hát của các kẻ ngu-dại.

Nhà thuyết giáo 7.6-7.27

⁶Vì như tiếng nứt-rạn của các bụi gai dưới một cái nôi,
Tiếng cười của kẻ ngu-dại cũng thế,
Và đây cũng là sự vô-ích.

⁷Vì sự áp-bức làm cho kẻ khôn ra dại,
Và của hối-lộ hủy-diệt tâm-lòng.

⁸Điểm cuối của một việc thì tốt hơn điểm đầu của nó;
Sự kiên-nhẫn của linh thì tốt hơn sự ngạo-mạn của linh.

⁹Chớ vội vã trong linh của người để giận,
Vì cơn giận nằm trong ngực của các kẻ ngu.

¹⁰Chớ nói: "Tại sao những ngày xưa đẹp hơn những ngày này?"
Vì hỏi về điều này là không từ sự khôn-ngoa.

¹¹Khôn-ngoa cùng với của thừa-kế thì tốt
Và là một lợi-thế cho những kẻ thấy mặt trời.

¹²Vì sự khôn ngoan ở trong một cái bóng⁽¹⁾ y như tiền ở trong một cái bóng.
Nhưng lợi-thế của kiến-thức là sự khôn-ngoa bảo-tồn sinh-mạng của những người có nó.

¹³Hãy xem-xét việc làm của Đức Chúa TRỜI,
Vì ai có thể làm thẳng lại vật Ngài đã bẻ cong?

¹⁴Trong ngày thịnh-vượng hãy vui-mừng,
Nhưng trong ngày bất hạnh hãy xem-xét,
Đức Chúa TRỜI đã lập ngày này cũng như ngày kia
Đê loài người không khám-phá được bất cứ điều gì sẽ xảy ra sau mình.

¹⁵Ta đã thấy mọi sự trong các ngày vô-ích của ta; có người công-chính diệt-vong trong sự công-chính của hắn, và có người độc-ác kéo dài đời hắn trong sự độc-ác của hắn. ¹⁶Chớ công-chính quá mức, và đừng khôn-ngoa quá mức. Tại sao người phải tàn phá mình? ¹⁷Chớ quá độc-ác, và đừng là một kẻ ngu-dại. Tại sao người phải chết trước kỳ-hạn của người? ¹⁸Tốt cho người nắm được một vật này, và cũng không nghỉ tay khỏi vật kia; vì người kinh-sợ Đức Chúa TRỜI đi tới trước với tất cả chúng⁽²⁾.

¹⁹Sự khôn-ngoa làm mạnh một người khôn-ngoa hơn mười nhà cai-trị ở trong một thành. ²⁰Thật ra chẳng có một người công-chính nào trên đất liên tục làm điều tốt-lành và chẳng bao giờ phạm-tội. ²¹Cũng chớ để tâm người vào mọi lời người ta nói, e người nghe tội-tớ người nguyên-rũa người chẳng. ²²Vì tâm người cũng biết rằng đã nhiều lần người nguyên-rũa những kẻ khác như vậy.

²³Ta đã thử mọi điều này với sự khôn-ngoa, và ta nói: "Ta sẽ khôn-ngoa" nhưng nó đã ở xa khỏi ta. ²⁴Cái gì lâu nay có thì nay xa-cách và quá sâu-thẳm. Ai có thể khám-phá nó? ²⁵Ta đã xoay tâm ta để biết, để điều-tra, để tìm kiếm sự khôn-ngoa và một lời giải-thích, và để biết tệ-nạn của sự dại-dột và sự ngu-dại của sự điên-rồ. ²⁶Và ta đã khám-phá mọi điều cay-đắng hơn cái chết là có người đàn-bà có tâm là bẫy và lưới, có tay là xiềng-xích. Người làm đẹp lòng Đức Chúa TRỜI sẽ thoát-khỏi bà ta, nhưng kẻ phạm tội sẽ bị à bắt giữ.

²⁷"Kìa, ta đã khám-phá điều này," nhà Thuyết-giáo nói: "thêm một điều này vào một điều nọ để tìm ra một lời giải-thích,

¹Hay: sự khôn ngoan là một vật che thân

²Hay: với cả hai

Ecclesiastes 7.6-7.27

⁶For as the crackling of thorn bushes under a pot,
So is the laughter of the fool,
And this too is futility.

⁷For oppression makes a wise man mad,
And a bribe destroys the heart.

⁸The end of a matter is better than its beginning;
Patience of spirit is better than haughtiness of spirit.

⁹Do not be hasty in your spirit to be angry,
For anger resides in the bosom of fools.

¹⁰Do not say, "Why is it that the former days were better than these?"
For it is not from wisdom that you ask about this.

¹¹Wisdom along with an inheritance is good
And an advantage to those who see the sun.

¹²For wisdom is in a shadow *just as* money is in a shadow.
But the advantage of knowledge is that wisdom preserves the lives of its possessors.

¹³Consider the work of God,
For who is able to straighten what He has bent?

¹⁴In the day of prosperity be happy,
But in the day of adversity consider—
God has made the one as well as the other
So that man may not discover anything that will be after him.

¹⁵I have seen everything during my days of futility; there is a righteous man who perishes in his righteousness, and there is a wicked man who prolongs *his life* in his wickedness. ¹⁶Do not be excessively righteous, and do not be overly wise. Why should you ruin yourself? ¹⁷Do not be excessively wicked, and do not be a fool. Why should you die before your time? ¹⁸It is good that you grasp one thing, and also not rest your hand of the other; for the one who fears God comes forth with all of them.

¹⁹Wisdom strengthens a wise man more than ten rulers who are in a city. ²⁰Indeed, there is not a righteous man on earth who continually does good and who never sins.

²¹Also, do not give your heart to all words which are spoken, lest you hear your servant cursing you. ²²For your heart knows also that you likewise have many times cursed others.

²³I tested all this with wisdom, and I said, "I will be wise," but it was far from me. ²⁴What has been is remote and exceedingly deep. Who can discover it? ²⁵I turned about my heart to know, to investigate, and to seek wisdom and an explanation and to know the evil of folly and the foolishness of madness. ²⁶And I discovered more bitter than death the woman whose heart is snares and nets, whose hands are chains. One who is pleasing to God will escape from her, but the sinner will be captured by her.

²⁷"Behold, I have discovered this," says the Preacher, "adding one thing to another to find an explanation,

Ecclesiastes 7.28-8.17

²⁸which my soul still seeks but have not found. I have found one man among a thousand, but I have not found a woman among all these. ²⁹Behold, I have found only this, that God made men upright, but they have sought out many devices."

Obey rulers (8.1-8.10)

8 ¹Who is like the wise man and who knows the interpretation of a matter? A man's wisdom illuminates his face and causes his stern face to beam. ²I say, "Keep the command of the king because of the oath before God. ³Do not be in a hurry to leave him. Do not join in an evil matter, for he will do whatever he pleases." ⁴Since the word of the king is authoritative, who will say to him, "What are you doing?"

⁵He who keeps a *royal* command experiences no evil thing, for a wise heart knows the proper time and procedure. ⁶For there is a proper time and procedure for every delight, when a man's trouble is heavy upon him. ⁷If no one knows what will happen, who can tell him when it will happen? ⁸No man has authority to restrain the wind with the wind, or authority over the day of death; and there is no discharge in the time of war, and evil will not deliver those who practice it. ⁹All this I have seen and applied my heart to every deed that has been done under the sun wherein a man has exercised authority over another man to his hurt.

¹⁰So then, I have seen the wicked buried, those who used to go in and out from the holy place, and they are soon forgotten in the city where they did thus. This too is futility.

Man can't discover the work done under the sun (8.11-8.17)

11Because the sentence against an evil deed is not executed quickly, therefore the hearts of the sons of men are given fully to do evil. ¹²Although a sinner does evil a hundred *times* and may lengthen his *life*, still I know that it will be well for those who fear God, who fear Him openly. ¹³But it will not be well for the evil man and he will not lengthen his days like a shadow, because he does not fear God. ¹⁴There is futility which is done on the earth, that is, there are righteous men to whom it happens according to the deeds of the wicked. On the other hand, there are evil men to whom it happens according to the deeds of the righteous. I say that this too is futility. ¹⁵So I commended pleasure, for there is nothing good for a man under the sun except to eat and to drink and to be merry, and this will stand by him in his toils throughout the days of his life which God has given him under the sun. ¹⁶When I gave my heart to know wisdom and to see the task which has been done on the earth (even though one should never sleep day or night), ¹⁷and I saw every work of God, I *concluded* that man cannot discover the work which has been done under the sun. Even though man should seek laboriously, he will not discover, and though the wise man shouted say, "I know," he cannot discover.

Nhà thuyết giáo 7.28-8.17

²⁸mà hồn ta vẫn còn đang tìm-kiếm nhưng chưa tìm ra. Ta đã tìm được một người nam ở trong một ngàn người, nhưng ta chưa tìm được một người đàn-bà ở trong tất cả các người này. ²⁹Kìa, ta đã tìm được chỉ điều này: Đức Chúa TRỜI đã dựng nên người ta ngay thẳng, nhưng họ đã tìm cho được nhiều mưu-kê."

Tuân-phục các người cai-trị (8.1-8.10)

8 ¹Ai giống như người khôn-ngoan và ai biết sự giải-thích về một vấn-đề? Sự khôn-ngoan của một người soi-sáng mặt người và khiến bộ mặt nghiêm-nghị của người rạng-rỡ. ²Ta nói: "Hãy giữ lệnh của nhà vua bởi có lời thề trước mặt Đức Chúa TRỜI. ³Chớ vội rời khỏi vua. Đừng tham-gia vào việc xấu-xa, vì vua sẽ làm bất cứ cái gì vua thích." ⁴Vì lời của nhà vua có thẩm-quyền, ai sẽ nói với vua: "Nhà vua đang làm gì vậy?"

⁵Kê giữ lệnh của vua chẳng trải nghiệm một điều xấu-xa nào, vì một tâm khôn biết thời-điểm tốt và thù tặc. ⁶Vì có một thời-điểm tốt và thù tặc cho mọi sự hài lòng, khi sự lo-phiền của một người thì nặng-nề trên hẳn. ⁷Nếu không có ai biết điều gì sẽ xảy ra, thì ai có thể nói cho hẳn biết khi nào nó sẽ xảy ra? ⁸Chẳng có một ai có thẩm-quyền kèm gió bằng gió, hay thẩm-quyền trên ngày chết; và chẳng có giải-ngũ trong thời chiến, và điều xấu-xa sẽ chẳng giải-thoát những kẻ thực-hành nó. ⁹Mọi điều này ta đã thấy và đã đặt tâm ta vào mọi việc đã được làm dưới mặt trời trong đó một người đã dùng thẩm-quyền để hại một người khác.

¹⁰Thế là như vậy, ta đã thấy những kẻ độc-ác được chôn, là những kẻ đã từng đi vào đi ra từ chỗ thánh, và chẳng bao lâu họ bị lãng-quên trong thành nơi họ đã làm vậy. Đây cũng vô ích.

Loài người không thể khám-phá công-việc đã được làm dưới mặt trời (8.11-8.17)

11Vì án phạt việc xấu chẳng được thi-hành nhanh-chóng, nên tâm các con trai loài người được phép làm điều xấu trọn vẹn. ¹²Dẫu một tội nhân làm điều xấu một trăm *lần* và còn kéo dài *đời* của hẳn, ta vẫn biết rằng ấy sẽ là tốt cho những kẻ kinh-sợ Đức Chúa TRỜI, kinh-sợ Ngài một cách công-khai. ¹³Nhưng sẽ không tốt cho người xấu-xa và hẳn sẽ không kéo dài các ngày của hẳn như một cái bóng, bởi vì hẳn không kinh-sợ Đức Chúa TRỜI. ¹⁴Có sự vô-ích được làm trên trái đất, đó là, có những chuyện xảy ra cho những người công-chính theo như việc làm của kẻ độc-ác. Mặt khác, có những chuyện xảy ra cho người xấu-xa theo như việc làm của người công-chính. Ta nói rằng đây cũng là sự vô-ích. ¹⁵Vì vậy ta ca-ngợi khoái lạc, vì chẳng có gì tốt cho một người dưới mặt trời ngoại trừ ăn và uống và vui-chơi, và điều này sẽ đứng cạnh bên hẳn trong các lao-khổ của hẳn qua những ngày của đời hẳn mà Đức Chúa TRỜI đã ban cho hẳn dưới mặt trời. ¹⁶Khi ta đã chuyên tâm để biết sự khôn-ngoan và để thấy công-việc đã được làm xong trên trái đất (dẫu một người chẳng bao giờ được ngủ ngày hay đêm), ¹⁷và ta đã thấy mọi việc làm của Đức Chúa TRỜI, ta *kết-luận* rằng loài người không thể khám-phá được công-việc đã được làm dưới mặt trời. Dẫu loài người phải vất-và tìm-kiếm, hẳn cũng sẽ không tìm ra, và mặc dầu người khôn-ngoan đã la lên rằng: "Ta biết," hẳn cũng không thể khám-phá ra được.

4. Kết luận cuối-cùng của Sa-lô-môn (9.1-12.14)

Mọi người đều có một vận-mệnh chung (9.1-9.9)

9 ¹Vì lâu nay ta đã ôm trọn điều này vào tâm ta và giải-thích nó rằng các người công-chính, những kẻ khôn-ngoan, và công-việc của họ đều ở trong bàn tay của Đức Chúa TRỜI. Loài người không biết nó sẽ là tình yêu hay lòng căm-ghét; bất cứ cái gì cũng chờ đợi hân.

²Cùng một thứ cho mọi người. Có một định-mệnh cho người công-chính và cho kẻ độc-ác; cho người hiền-lành, cho người thanh-sạch, cho kẻ ô-úế; cho người dâng hiến, cho người không dâng hiến. Người thiện ra sao thì tội nhân cũng vậy; kẻ thê thốt ra sao thì người sợ thê cũng vậy. ³Đây là một điều xấu-xa trong mọi thứ được làm dưới mặt trời, rằng có một định-mệnh cho mọi người. Hơn nữa, tâm của những con trai loài người đầy sự xấu-xa, và sự điên rồ ở trong tâm của họ trong suốt đời họ. Rồi họ đến cùng kẻ chết. ⁴Vì hề ai được nhập bọn với kẻ sống, thì có hy-vọng; hân con chó sống tốt hơn con sư-tử chết. ⁵Vì những kẻ sống biết mình sẽ chết; nhưng những kẻ chết chẳng biết gì, họ cũng không còn được một phần thưởng gì hết, vì kỷ ức về họ bị lãng-quên. ⁶Thật ra tình yêu của họ, sự căm-ghét của họ, lòng sốt-sắng của họ đều đã tiêu-mất rồi và họ sẽ chẳng có một phần gì hết trong mọi điều được làm ở dưới mặt trời. ⁷Thế thì hãy ăn bánh của mình đi trong hạnh phúc, và uống rượu nho của mình với tâm hân-hở; vì Đức Chúa TRỜI đã chuẩn-nhận các việc làm của người. ⁸Đề quần-áo người luôn luôn trắng và chớ để thiếu dầu trên đầu người. ⁹Hãy vui-hường cuộc sống với người đàn-bà mà người yêu trọn những ngày của cuộc đời thoáng qua của người mà Ngài đã ban cho người ở dưới mặt trời; vì đây là phần-thưởng đời, và trong công việc cực-nhọc của người mà người đã lao-động dưới mặt trời.

Bất cứ cái gì mà tay người tìm được để làm (9.10-9.18)

10 Hễ cái gì bàn tay người tìm được để làm, nói thật, làm nó hết sức người; vì chẳng có hoạt-động, hoặc trừ-tính, hay khôn-ngoan nào trong Âm-phủ nơi người đang đi tới. ¹¹Ta lại đã thấy dưới mặt trời rằng chạy đua không phải cho những kẻ lẹ-lãng, và chiến-trận không cho các dũng-sĩ, và bánh cũng không cho kẻ khôn-ngoan, của-cải cũng chẳng cho kẻ sáng-suốt, đặc-ân cũng chẳng cho người có khả-năng; vì thời-gian và may rủi bắt kịp họ hết. ¹²Hơn nữa, loài người chẳng biết thời của mình: như cá bị kẹt trong cái lưới xào-quyệt, và chim bị mắc trong một cái bẫy, cũng thế những con trai loài người đều bị kẹt trong một thời xấu-xa khi nó thành-linh giáng trên họ.

¹³Ta cũng đã thấy điều này là sự khôn-ngoan dưới mặt trời, và nó đã gây ấn-tượng cho ta. ¹⁴Có một thành nhô kia với một ít người trong đó và có một ông vua vĩ-đại đến đó, bao-vây nó, và xây các công-sự cao lớn vây hãm nó. ¹⁵Nhưng trong thành đó có một người khôn và nghèo và người đã giải-phóng thành đó bởi sự khôn-ngoan của mình. Vậy mà không một ai nhớ đến người nghèo đó. ¹⁶Vì vậy ta đã nói: "Sự khôn-ngoan tốt hơn sức-mạnh." Nhưng sự khôn-ngoan của người nghèo bị khinh-dê và lời nói của hân không được lưu-ý. ¹⁷Lời của người khôn-ngoan được nghe nơi yên-lặng *tốt hơn* tiếng la lớn của một kẻ cai-trị ở giữa những kẻ ngu-dại.

4. So-lo-mon's final conclusion (9.1-12.14)

Everyone has a common destiny (9.1-9.9)

9 ¹For I have taken all this to my heart and explain it that righteous men, wise men, and their deeds are in the hand of God. Man does not know whether *it will be* love or hatred; anything awaits him.

²It is the same for all. There is one fate for the righteous and for the wicked; for the good, for the clean, and for the unclean; for the man who offers a sacrifice and for the one who does not sacrifice. As the good man is, so is the sinner; as the swearer is, so is the one who is afraid to swear. ³This is an evil in all that is done under the sun, that there is one fate for all men. Furthermore, the hearts of the sons of men are full of evil, and insanity is in their hearts throughout their lives. Afterwards they go to the dead. ⁴For whoever is joined with the living, there is hope; surely a live dog is better than a dead lion. ⁵For the living know they will die; but the dead do not know anything, nor have they any longer a reward, for their memory is forgotten. ⁶Indeed their love, their hate, and their zeal have already perished, and they will no longer have a share in all that is done under the sun. ⁷Go *then* eat your bread in happiness, and drink your wine with a cheerful heart; for God has already approved your works. ⁸Let your clothes be white all the time, and let not oil be lacking on your head. ⁹Enjoy life with the woman whom you love all the days of your fleeting life which He has given to you under the sun; for this is your reward in life, and in your toil in which you have labored under the sun.

Whatever your hand finds to do (9.10-9.18)

10 Whatever your hand finds to do, verily, do it with all your might; for there is no activity or planning or wisdom in Sheol where you are going. ¹¹I again saw under the sun that the race is not to the swift, and the battle is not to the warriors, and neither is bread to the wise, nor wealth to the discerning, nor favor to men of ability; for time and chance overtake them all. ¹²Moreover, man does not know his time: like fish caught in a treacherous net, and birds trapped in a snare, so the sons of men are ensnared at an evil time when it suddenly falls on them.

13 Also this I came to see as wisdom under the sun, and it impressed me. ¹⁴There was a small city with few men in it and a great king came to it, surrounded it, and constructed large siegeworks against it. ¹⁵But there was found in it a poor wise man and he delivered the city by his wisdom. Yet no one remembered that poor man. ¹⁶So I said, "Wisdom is better than strength." But the wisdom of the poor man is despised and his words are not heeded. ¹⁷The words of the wise heard in quietness are *better* than the shouting of a ruler among fools.

Ecclesiastes 9.18-11.4

¹⁸Wisdom is better than weapons of war, but one sinner destroys much good.

Behave wisely (10.1-10.20)

10 ¹Dead flies make a perfumer's oil stink, so a little foolishness is weightier than wisdom and honor. ²A wise man's heart *directs him* toward the right, but the foolish man's heart *directs him* toward the left. ³Even when the fool walks along the road his heart is lacking, and he demonstrates to everyone that he is a fool. ⁴If the ruler's spirit rises against you, do not abandon your position, because composure allays great offenses. ⁵There is an evil I have seen under the sun, like an error which goes forth from the ruler—⁶folly is set in many exalted places while rich men sit in humble places. ⁷I have seen slaves *riding* on horses and princes walking like slaves on the land. ⁸He who dig a pit may fall into it, and a serpent may bite him who breaks through a wall. ⁹He who quarries stones may be hurt by them, and he who splits logs may be endangered by them. ¹⁰If the axe is dull and he does not sharpen *its* edge, then he must exert more strength. Wisdom has the advantage of giving success. ¹¹If the serpent bites before being charmed, there is no profit for the charmer. ¹²Words from the mouth of a wise man are gracious, while the lips of a fool consume him; ¹³the beginning of his words of his mouth is folly, and the end of his mouth is wicked madness. ¹⁴Yet the fool multiplies words. No man knows what will happen, and who can tell him what will come after him? ¹⁵The toil of a fool so wearies him that he does not even know how to go to a city. ¹⁶Woe to you, O land, whose king is a lad and whose princes feast in the morning. ¹⁷Blessed are you, O land, whose king is of nobility and whose princes eat at the appropriate time—for strength and not for drunkenness. ¹⁸Through indolence the rafters sag, and through slackness the house leaks. ¹⁹Men prepare a meal for enjoyment, and wine makes life merry, and money is the answer to everything. ²⁰Furthermore, in your bedchamber do not curse a king, and in your sleeping rooms do not curse a rich man, for a bird of the heavens will carry the sound, and the winged creature will make the matter known.

Cast your bread on the waters (11.1-11.8)

11 ¹Cast your bread on the surface of the waters, for you will find it in many days. ²Divide your portion to seven, or even to eight, for you do not know what misfortune may occur on the earth. ³If the clouds are full, they pour out rain upon the earth; and whether a tree falls toward the south or toward the north, wherever the tree falls, there it lies. ⁴He who watches the wind will not sow and he who looks at the clouds will not reap.

Nhà thuyết giáo 9.18-11.4

¹⁸Khôn-ngoan tốt hơn vũ-khí chiến-tranh, nhưng một tội-nhân phá-hủy nhiều sự tốt-lành.

Cư-xử một cách khôn-ngoan (10.1-10.20)

10 ¹Những con ruồi chết làm cho nước hoa của thợ hòa-hương hôi thối, cũng thế một chút ngu-dại nặng hơn khôn-ngoan và danh-dự. ²Tâm của người khôn-ngoan *hướng người* về bên phải, nhưng tâm của người ngu-dại hướng hẳn về phía trái. ³Ngay cả khi kẻ ngu-dại bước dọc theo đường, tâm hắn cũng thiếu vắng, và hắn tỏ cho mọi người biết rằng hắn là một kẻ ngu-dại. ⁴Nếu linh của người cai-trị nổi lên chống lại người, chớ lia khỏi chỗ của người, vì sự diêm-tĩnh làm dịu đi các đụng chạm lớn. ⁵Có một điều xấu-xa ta đã thấy ở dưới mặt trời như một sai-lầm đi ra từ người cai-trị—⁶kẻ ngu-muội được đặt tại nhiều vị trí cao, trong khi các người giàu lại ngồi tại những nơi khiêm nhường. ⁷Ta đã thấy những kẻ nô-lệ *cỡi ngựa*, còn những ông hoàng thì bước đi như các kẻ nô-lệ trên đất. ⁸Kẻ đào hố có thể sa xuống đó, và con rắn có thể cắn kẻ chui qua vách tường. ⁹Kẻ đào đá có thể bị thương bởi đá, còn kẻ bừa cùi có thể bị nguy bởi cùi. ¹⁰Nếu cái riu bị cùn và hẳn không mài lưỡi *nó*, thì hẳn phải cho ra nhiều sức hơn. Khôn-ngoan có lợi-thế là đem tới thành-công. ¹¹Nếu con rắn cắn trước khi bị mê hoặc, thì thầy làm mê hoặc là vô ích. ¹²Các lời từ miệng của một người khôn-ngoan thì độ lượng, trong khi cặp môi của kẻ ngu-dại nuốt lấy hấn; ¹³sự bắt-đầu các lời của miệng hẳn là đại đột, và sự cuối cùng của miệng hẳn là sự điên-cuồng độc-ác. ¹⁴Vậy mà kẻ ngu-dại lại lảm lời. Không một người nào biết điều gì sẽ xảy ra, và ai có thể nói cho hắn biết điều gì sẽ đến sau mình? ¹⁵Công-việc cực-nhọc của một kẻ ngu-dại làm hấn mệt-mỏi *đến độ* hẳn chẳng biết phải làm sao để đi đến một thành. ¹⁶Khôn cho mây, hỡi xứ có vua là một thằng nhỏ và có các ông hoàng lại tiệc tùng trong buổi sáng! ¹⁷Phước cho mây, hỡi xứ có vua quý-phái và các ông hoàng ăn vào giờ thích-hợp—để lấy sức chớ không phải say sưa. ¹⁸Vì biếng-nhác, những cái rui nhà bị oằn; và vì lè mê, nhà đột. ¹⁹Người ta dọn bữa ăn để vui-hưởng, và rượu nho khiến cho đời vui-tươi; và tiền-bạc là câu trả-lời cho mọi sự. ²⁰Hơn nữa, trong buồng ngủ của người chớ nguyên-rũa vua, và trong các phòng ngủ của người chớ rửa-sả người giàu, vì chim các tầng trời sẽ mang tiếng đó đi, và loài có cánh sẽ làm cho điều đó được biết.

Liệng bánh của người trên nước (11.1-11.8)

11 ¹Hãy liệng bánh người trên mặt nước, vì người sẽ tìm được nó trong nhiều ngày. ²Hãy chia phần của người ra bảy hoặc ngay cả tám, vì người không biết điều bất-hạnh nào sẽ xảy ra trên trái đất. ³Nếu các đám mây đầy, chúng trút mưa trên trái đất; và dù một cây ngã hướng về phía nam hoặc hướng về phía bắc, hễ nơi nào cây ấy ngã, thì nó nằm đó. ⁴Kẻ quan-sát gió sẽ không gieo và người nhìn các đám mây sẽ không gặt.

Nhà thuyết giáo 11.5-12.10

⁵Y như người không biết linh⁽¹⁾ đi vào những xương trong tử-cung của người đàn-bà mang thai thể nào, thì cũng thế, người không biết hoạt-động của Đức Chúa TRỜI, là Đấng làm nên tất cả các sự vật. ⁶Hãy gieo hạt giống của người vào buổi sáng, và chớ để tay người xuống vào buổi chiều⁽²⁾, vì người không biết sáng hoặc chiều việc gieo giống sẽ thành-công, hay cả hai sẽ tốt giống nhau. ⁷Ánh-sáng dễ-chịu, và tốt cho những con mắt nhìn mặt trời. ⁸Quá thật, nếu một người phải sống nhiều năm, thì hẳn hãy vui-mừng trong mọi năm, và hẳn hãy nhớ lại các ngày đen-tối, vì chúng sẽ là nhiều. Mọi việc hầu đến sẽ là vô-ích.

Nhớ đến Đức Chúa TRỜI trong tuổi trẻ của người (11.9-12.1-8)

⁹Hỡi người trẻ tuổi, hãy vui-mừng trong tuổi ấu thơ của người, và hãy để tâm của người êm đềm trong các ngày của tuổi tráng niên. Và hãy theo các lối của tâm của người và nhãn quan của cặp mắt người. Nhưng hãy biết rằng Đức Chúa TRỜI sẽ đem người đến sự phán-xét cho mọi việc ấy. ¹⁰Vì vậy, hãy loại bỏ sự làm bực mình khỏi tâm người và cất điều xấu-xa khỏi thân-thể người, bởi vì tuổi ấu thơ và đỉnh cao của cuộc đời đang thoáng qua.

12 ¹Cũng hãy nhớ đến Đấng Tạo-hóa của người trong các ngày của thời thanh-xuân người, trước khi các ngày xấu-xa đến và các năm kéo đến gần khi người sẽ nói: "Ta chẳng có sự vui-thú nào trong chúng"; ²trước khi mặt trời, ánh sáng, mặt trăng, và các ngôi sao đều bị làm tối-tăm, và các đám mây trở lại sau cơn mưa; ³trong ngày mà các người canh-giữ nhà run-rẩy, các người mạnh-mẽ khòm lưng, những kẻ xay cối ăn không ngoi rồi bởi vì chúng là số ít, và những kẻ nhìn qua cửa sổ trở nên mờ mắt, ⁴và những cánh cửa trên đường-phố đóng lại khi tiếng cối xay nhỏ, và một người sẽ chỗi dậy lúc nghe tiếng chim kêu, và tất cả những đứa con gái hay ca hát sẽ hát nhỏ nhỏ. ⁵Thêm nữa, người ta sợ nơi cao và khùng-bỏ trên đường; cây hạnh trở bông, cáo-cào kéo lê thân mình, và cây bạch hoa không công hiệu. Vì loài người đi đến nhà đời đời của mình, trong khi những kẻ khóc tang đi vòng-quanh trong đường-phố. ⁶Tương-nhớ đến Ngai trước khi dây bạc bị đứt và chén vàng bị nghiền-nát, cái vò bên cạnh cái giếng bị vỡ-tan và bánh xe trên giếng bị nghiền-nát; ⁷rồi bụi đất trở về trái đất như nó đã ở đó, còn linh sẽ trở về cùng Đức Chúa TRỜI, là Đấng đã ban nó. ⁸"Đại hư-không," nhà Thuyết-giáo nói, "Tất cả là hư-không!"

Mục-đích của nhà Thuyết-giáo (12.9-12.14)

⁹Ngoài là một người khôn-ngoan, nhà Thuyết-giáo cũng dạy dân-chúng kiến-thức; người cân- nhắc, tìm kiếm, và sắp-xếp nhiều câu châm-ngôn. ¹⁰Nhà Thuyết-giáo đã tìm kiếm các lời thú-vị và viết các lời lẽ-thật đúng đắn.

¹Câu Thánh-Kinh này cho biết "những xương" là chỗ ở của linh của một người mà những câu Thánh-Kinh Sáng-thể 2.7 và Xa-cha-ri 12.1c cho biết chính Đức Chúa Trời tạo linh của mỗi người. Hê-bê-rơ 4.12 cho biết "lời của Đức Chúa TRỜI" "đến tận đường phân chia của hồn và linh và của cả các khớp xương và tủy"

²nghĩa là: chớ ăn không ngoi rồi vào buổi chiều

Ecclesiastes 11.5-12.10

⁵Just as you do not know how the spirit enters the bones in the womb of the pregnant woman, so you do not know the activity of God who makes all things. ⁶Sow your seed in the morning, and do not be idle in the evening, for you do not know whether morning or evening sowing will succeed, or whether both of them alike will be good. ⁷The light is pleasant, and it is good for the eyes to see the sun. ⁸Indeed, if a man should live many years, let him rejoice in them all, and let him remember the days of darkness, for they shall be many. Everything that is to come will be futility.

Remember God in your youth (11.9-12.1-8)

⁹Rejoice, young man, during your childhood, and let your heart be pleasant during the days of young manhood. And follow the ways of your heart and the sights of your eyes. Yet know that God will bring you to judgment for all these things. ¹⁰So, remove vexation from your heart and put away evil from your body, because childhood and the prime of life are fleeting.

12 ¹Remember also your Creator in the days of your youth, before the evil days come and the years draw near when you will say, "I have no delight in them"; ²before the sun, the light, the moon, and the stars are darkened, and clouds return after the rain; ³in the day that the watchmen of the house tremble, and mighty men stoop, the grinding ones stand idle because they are few, and those who look through windows grow dim; ⁴and the doors on the street are shut as the sound of the grinding mill is low, and one will arise at the sound of the bird, and all the daughters of song will sing softly. ⁵Furthermore, men are afraid of a high place and of terrors on the road; the almond tree blossoms, the grasshopper drags himself along, and the caperberry is ineffective. For man goes to his eternal home while mourners go about in the street. ⁶Remember Him before the silver cord is broken and the golden bowl is crushed, the pitcher by the well is shattered and the wheel at the cistern is crushed; ⁷then the dust will return to the earth as it was, and the spirit will return to God who gave it. ⁸"Vanity of vanities," says the Preacher "all is vanity!"

Purpose of the Preacher (12.9-12.14)

⁹In addition to being a wise man, the Preacher also taught the people knowledge; and he pondered, searched out and arranged many proverbs. ¹⁰The Preacher sought to find delightful words and to write words of truth correctly.

Ecclesiastes 12.11-12.14

11The words of wise men are like goads, and masters of *these* collections are like planted nails; they are given by one Shepherd. **12**But beyond this, my son, be warned: the writing of many books is endless and excessive devotion to books is wearying to the body.

13The conclusion, when all has been heard, is: fear God and keep His commandments; for that applies to every person. **14**For God will bring every act to judgment, everything which is hidden, whether it is good or evil.

Nhà thuyết giáo 12.11-12.14

11Các lời của những người khôn-ngoan giống như những cây gậy nhọn, và các người thành-thạo về các bộ sưu-tập này giống như những cây đinh đóng chặt; chúng được ban cho bởi một Đấng chăn-chiên. **12**Nhưng vượt xa hơn điều này, hỡi con trai ta, hãy chịu cảnh-giác: công việc viết nhiều sách là vô tận và sự tận-tụy làm cho thân-thể mệt-lử.

13Kết-luận là, khi tất cả đều đã được nghe: hãy kính-sợ Đức Chúa TRỜI và hãy giữ các điều-răn của Ngài, vì đó áp-dụng cho mọi người. **14**Vì Đức Chúa TRỜI sẽ đem mọi hành-động đến sự phán-xét, mọi sự được giấu kín, hoặc tốt hoặc xấu.